

Ο περί της Διεθνούς Σύμβασης κατά της Σύλληψης Ομήρων (Κυρωτικός) Νόμος του 1990 εκδίδεται με δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας σύμφωνα με το Άρθρο 52 του Συντάγματος.

Αριθμός 244 του 1990

**ΝΟΜΟΣ ΠΟΥ ΚΥΡΩΝΕΙ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΜΒΑΣΗ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΗΨΗΣ ΟΜΗΡΩΝ**

Η Βουλή των Αντιπροσώπων ψηφίζει ως ακολούθως:

1. Ο παρών Νόμος θα αναφέρεται ως ο περί της Διεθνούς Σύμβασης κατά της Σύλληψης Ομήρων (Κυρωτικός) Νόμος του 1990.

Ευνοπτικός
τίτλος.

2. Στον παρόντα Νόμο:

Ερμηνεία.

«Σύμβαση» σημαίνει τη Διεθνή Σύμβαση κατά της Σύλληψης Ομήρων, η οποία ανοίχθηκε για υπογραφή στις 18 Δεκεμβρίου 1979, και της οποίας το κείμενο του αγγλικού πρωτότυπου εκτίθεται στο Μέρος Ι του Πίνακα και σε ελληνική μετάφραση στο Μέρος ΙΙ του Πίνακα:

Πίνακας
Μέρος Ι
Μέρος ΙΙ.

Νοείται ότι σε περίπτωση αντίφασης μεταξύ των δύο αυτών κειμένων θα υπερισχύει το αγγλικό κείμενο.

3.—(1) Κάθε πρόσωπο, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά του το οποίο είτε στη Δημοκρατία είτε οπουδήποτε αλλού διαπράττει το αναφερόμενο στο άρθρο 1 της σύμβασης αδίκημα της ομηροληψίας, είναι ένοχο αδικήματος και υπόκειται σε φυλάκιση διά βίου.

Ποινικό
αδίκημα.

(2) Ποινική δίωξη για αδίκημά δυνάμει του παρόντος Νόμου ασκείται μόνο από ή με τη συγκατάθεση του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας.

(3) Το αδίκημα της ομηροληψίας λογίζεται ότι περιλαμβάνεται στο παράρτημα των περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμων του 1970 και 1990

97 του 1970
97 του 1990.

(4) Το Υπουργικό Συμβούλιο μπορεί με διάταγμά του να ορίσει ότι το αδίκημα της ομηροληψίας θα περιλαμβάνεται σε σύμβαση έκδοσης φυγοδίκων που έχει συναφθεί με ξένο κράτος.

4. Με τον παρόντα Νόμο κυρώνεται η Σύμβαση, στην οποία η προσχώρηση της Κυπριακής Δημοκρατίας αποφασίστηκε με την υπ' αρ. 27.790 και ημερομηνία 6 Νοεμβρίου 1986 Απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου.

Κύρωση της
Σύμβασης.

ΜΕΡΟΣ Ι
INTERNATIONAL CONVENTION AGAINST THE
TAKING OF HOSTAGES

The States Parties to this Convention

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of friendly relations and co-operation among States,

Recognising in particular that everyone has the right to life, liberty and security of person, as set out in the Universal Declaration of Human Rights and the International Covenant on Civil and Political Rights,

Reaffirming the principle of equal rights and self-determination of peoples as enshrined in the Charter of the United Nations and the Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the Charter of the United Nations, as well as in other relevant resolutions of the General Assembly,

Considering that the taking of hostages is an offence of grave concern to the international community and that, in accordance with the provisions of this Convention, any person committing an act of hostage taking shall either be prosecuted or extradited,

Being convinced that it is urgently necessary to develop international co-operation between States in devising and adopting effective measures for the prevention, prosecution and punishment of all acts of taking of hostages as manifestations of international terrorism,

Have agreed as follows:

Article 1

1. Any person who seizes or detains and threatens to kill, to injure or to continue to detain another person (hereinafter referred to as the "hostage") in order to compel a third party, namely, a State, an international intergovernmental organisation, a natural or juridical person, or a group of persons, to do or abstain from doing any act as an explicit or implicit condition for the release of the hostage commits the offence of taking of hostages ("hostage-taking") within the meaning of this Convention.

2. Any person who:
- (a) attempts to commit an act of hostage-taking, or
  - (b) participates as an accomplice of anyone who commits or attempts to commit an act of hostage-taking
- likewise commits an offence for the purposes of this Convention.

Article 2

Each State Party shall make the offences set forth in article 1 punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 3

1. The State Party in the territory of which the hostage is held by the offender shall take all measures it considers appropriate to ease the situation of the hostage, in particular, to secure his release and, after his release, to facilitate, when relevant, his departure.

2. If any object which the offender has obtained as a result of the taking of hostages comes into the custody of a State Party, that State Party shall return it as soon as possible to the hostage or the third party referred to in article 1, as the case may be, or to the appropriate authorities thereof.

Article 4

States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in article 1, particularly by:

- (a) taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organisations that encourage, instigate, organise or engage in the perpetration of acts of taking of hostages;
- (b) exchanging information and co-ordinating the taking of administrative and other measures as appropriate to prevent the commission of those offences.

Article 5

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over any of the offences set forth in article 1 which are committed:

- (a) in its territory or on board a ship or aircraft registered in that State;
- (b) by any of its nationals or, if that State considers it appropriate, by those stateless persons who have their habitual residence in its territory;
- (c) in order to compel that State to do or abstain from doing any act; or
- (d) with respect to a hostage who is a national of that State, if that State considers it appropriate.

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 1 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the States mentioned in paragraph 1 of this article.

3. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with internal law.

Article 6

1. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, any State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in accordance with its laws, take him into custody or take other measures to ensure his presence for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceedings to be instituted. That State Party shall immediately make a preliminary inquiry into the facts.

2. The custody or other measures referred to in paragraph 1 of this article shall be notified without delay directly or through the Secretary-General of the United Nations to:

- (a) the State where the offence was committed;
- (b) the State against which compulsion has been directed or attempted;

- (c) the State of which the natural or juridical person against whom compulsion has been directed or attempted is a national;
  - (d) the State of which the hostage is a national or in the territory of which he has his habitual residence;
  - (e) the State of which the alleged offender is a national or, if he is a stateless person, in the territory of which he has his habitual residence;
  - (f) the international intergovernmental organisation against which compulsion has been directed or attempted;
  - (g) all other States concerned.
3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 of this article are being taken shall be entitled:
- (a) to communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which is otherwise entitled to establish such communication or, if he is a stateless person, the State in the territory of which he has his habitual residence;
  - (b) to be visited by a representative of that State.
4. The rights referred to in paragraph 3 of this article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the alleged offender is present subject to the proviso, however, that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 of this article are intended.
5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of this article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with paragraph 1(b) of article 5 to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.
6. The State which makes the preliminary inquiry contemplated in paragraph 1 of this article shall promptly report its findings to the States or organisation referred to in paragraph 2 of this article and indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 7

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall be in accordance with its laws communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States concerned and the international intergovernmental organisations concerned.

Article 8

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is found shall, if it does not extradite him, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any ordinary offence of a grave nature under the law of that State.

2. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences set forth in article 1 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided by the law of the State in the territory of which he is present.

Article 9

1. A request for the extradition of an alleged offender, pursuant to this Convention, shall not be granted if the requested State Party has substantial grounds for believing:

(a) that the request for extradition for an offence set forth in article 1 has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of his race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion; or

(b) that the person's position may be prejudiced:

(i) for any of the reasons mentioned in subparagraph (a) of this paragraph, or

(ii) for the reason that communication with him by the appropriate authorities of the State entitled to exercise rights of protection cannot be effected.

2. With respect to the offences as defined in this Convention, the provisions of all extradition treaties and arrangements applicable between

States Parties are modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 10

1. The offences set forth in article 1 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State may at its option consider this Convention as the legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 1. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise the offences set forth in article 1 as extraditable offences between themselves subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. The offences set forth in article 1 shall be treated, for the purpose of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territories of the States required to establish their jurisdiction in accordance with paragraph 1 of article 5.

Article 11

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in article 1, including the supply of all evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. The provisions of paragraph 1 of this article shall not affect obligations concerning mutual judicial assistance embodied in any other treaty.

Article 12

In so far as the Geneva Conventions of 1949 for the protection of war victims or the Additional Protocols to those Conventions are applicable to a particular act of hostage-taking, and in so far as States Parties to this Convention are bound under those conventions to prosecute or hand over the

hostage-taker, the present Convention shall not apply to an act of hostage-taking committed in the course of armed conflicts as defined in the Geneva Conventions of 1949 and the Protocols thereto, including armed conflicts mentioned in article 1, paragraph 4, of Additional Protocol 1 of 1977, in which peoples are fighting against colonial domination and alien occupation and against racist regimes in the exercise of their right of self-determination, as enshrined in the Charter of the United Nations and the Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in accordance with the Charter of the United Nations.

Article 13

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the hostage and the alleged offender are nationals of that State and the alleged offender is found in the territory of that State.

Article 14

Nothing in this Convention shall be construed as justifying the violation of the territorial integrity or political independence of a State in contravention of the Charter of the United Nations.

Article 15

The provisions of this Convention shall not affect the application of the Treaties on Asylum, in force at the date of the adoption of this Convention, as between the States which are parties to those Treaties; but a State Party to this Convention may not invoke those Treaties with respect to another State Party to this Convention which is not a party to those Treaties.

Article 16

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which is not settled by negotiation shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the parties are unable to agree on the organisation of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself

bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 17

1. This Convention is open for signature by all States until ... at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention is open for accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 18

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification or accession.

Article 19

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 20

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorised thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at New York on 18 December 1979.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΗΨΗΣ ΟΜΗΡΩΝ

Τα Κράτη μέρη της Σύμβασης αυτής,

Έχοντας υπόψη τους σκοπούς και αρχές του χάρτη των Ηνωμένων Εθνών αναφορικά με την τήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας και την προαγωγή φιλικών σχέσεων και συνεργασίας μεταξύ Κρατών,

Αναγνωρίζοντας ιδιαίτερα ότι ο κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα της ατομικής ζωής, ελευθερίας και ασφάλειας, όπως αυτό προβλέπεται στην Παγκόσμια Διακήρυξη Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Αστικά και Πολιτικά Δικαιώματα,

Επανεπιβεβαιώνοντας την αρχή της ισοτιμίας δικαιωμάτων και της αυτοδιάθεσης των λαών όπως αυτή περιέχεται στο χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και στη Διακήρυξη των Αρχών του Διεθνούς Δικαίου για τις Φιλικές Σχέσεις και Συνεργασία μεταξύ Κρατών σύμφωνα με το χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, καθώς και σε άλλες σχετικές αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης,

Θεωρώντας ότι η σύλληψη ομήρων αποτελεί αδίκημα που απασχολεί σοβαρά τη διεθνή κοινότητα και ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις της Σύμβασης αυτής, οποιοδήποτε πρόσωπο που τελεί πράξη ομηροληψίας πρέπει είτε να διώκεται ποινικά είτε να εκδίδεται,

Πεπεισμένα ότι αποτελεί επείγουσα ανάγκη η ανάπτυξη διεθνούς συνεργασίας μεταξύ Κρατών στην επιδίωξη και υιοθέτηση άραστικών μέτρων για την πρόληψη, δίωξη και τιμωρία όλων των πράξεων συμπληρωτικής ως εκδηλώσεις διεθνούς τρομοκρατίας,

Έχουν συμφωνήσει τα ακόλουθα:

ΑΡΘΡΟ 1

1. Οποιοδήποτε πρόσωπο το οποίο συλλαμβάνει ή κατακρατεί και απειλεί να θανατώσει, τραυματίσει ή συνεχίσει να κατακρατεί άλλο πρόσωπο (στο εξής αναφερόμενο ως ο "όμηρος") με σκοπό να εξαναγκάσει ένα τρίτο μέρος, δηλαδή Κράτος, διεθνή διακυβερνητικό οργανισμό, φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ή ομάδα προσώπων, να ενεργήσει ή απέσχει από του να ενεργήσει οποιαδήποτε πράξη ως ρητή ή υπονοούμενη προϋπόθεση για την απελευθέρωση του ομήρου, διαπράττει το αδίκημα της σύλληψης ομήρων (ομηροληψία) κατά την έννοια της Σύμβασης αυτής.

2. Οποιοδήποτε πρόσωπο το οποίο -

- (α) αποπειράται να τελέσει πράξη ομηροληψίας, ή
- (β) συμμετέχει ως συνεργός άλλου στην τέλεση ή απόπειρα τέλεσης πράξης ομηροληψίας,

διαπράττει επίσης αδίκημα για τους σκοπούς της Σύμβασης αυτής.

ΑΡΘΡΟ 2

Κάθε Κράτος Μέρος οφείλει να καταστήσει τα αδικήματα που διαλαμβάνονται στο άρθρο 1 ποινικώς κολάσιμα επιούροντα ανάλογες ποινές που να λαμβάνουν υπόψη τη σοβαρή φύση των αδικημάτων αυτών.

ΑΡΘΡΟ 3

1. Το Κράτος στην επικράτεια του οποίου κατακρατείται ο όμηρος από το δράστη οφείλει να λαμβάνει όλα τα κατά την κρίση του προσφορά μέτρα για την βελτίωση της κατάστασης του ομήρου, ιδιαίτερα να εξασφαλίζει την απελευθέρωσή του και, μετά την απελευθέρωσή του, να διευκολύνει, αν παραστή ανάγκη, την αναχώρησή του.

2. Αν οποιοδήποτε αντικείμενο, το οποίο ο δράστης απέκτησε ως αποτέλεσμα της σύλληψης ομήρων, ήθελε περιέλθει στην κατοχή ενός Κράτους Μέρους, το Κράτος Μέρος αυτό οφείλει να το επιστρέψει, το συντομότερο δυνατό, στον όμηρο ή στο τρίτο μέρος που αναφέρεται στο άρθρο 1, ανάλογα με την περίπτωση, ή στις αρμόδιες αρχές αυτού.

ΑΡΘΡΟ 4

Τα Κράτη Μέρη συνεργάζονται για την πρόληψη των αδικημάτων που προβλέπονται στο άρθρο 1, κυρίως με -

- (α) τη λήψη όλων των πρακτικών μέτρων ώστε να προλαμβάνουν, στις αντίστοιχες επικράτειές τους, προπαρασκευαστικές ενέργειες διάπραξης τέτοιων αδικημάτων μέσα ή έξω από τις επικράτειές τους, περιλαμβανομένων μέτρων για την απαγόρευση στις επικράτειές τους παρανόμων δραστηριοτήτων προσώπων, ομάδων και οργανώσεων που ενθαρρύνουν, υποβάλλουν, οργανώνουν ή επιδίδονται σε πράξεις ομηροληψίας.

- (β) την ανταλλαγή πληροφοριών και το συντονισμό της λήψης διοικητικών και άλλων μέτρων που ενδείκνυνται για την πρόληψη της διάπραξης τέτοιων αδικημάτων.

ΑΡΘΡΟ 5

1. Κάθε Κράτος Μέρος οφείλει να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να επιβάλει την δικαιοδοσία του πάνω στα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1, τα οποία διαπράττονται:

- (α) στην επικράτειά του ή πάνω σε πλοία ή αεροσκάφος νηολογημένο στο Κράτος αυτό·
- (β) απ' οποιοδήποτε υπήκοο του ή, αν το Κράτος αυτό θεωρεί κατάλληλο, από τους απάτριδες οι οποίοι έχουν τη συνήθη διαμονή τους στην επικράτεια του·
- (γ) με σκοπό να εξαναγκαστεί το Κράτος αυτό να ενεργήσει ή απόσχει από του να ενεργήσει οποιαδήποτε πράξη· ή
- (δ) αναφορικά με όμηρο ο οποίος είναι υπήκοος του Κράτους αυτού, εφ' όσον το Κράτος αυτό το κρίνει σκόπιμο.

2. Επίσης κάθε Κράτος Μέρος οφείλει να λάβει τέτοια αναγκαία μέτρα ώστε να επιβάλει τη δικαιοδοσία του πάνω στα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1 στις περιπτώσεις όπου ο υποτιθέμενος δράστης του αδικήματος βρίσκεται στην επικράτειά του και το Κράτος αυτό δεν τον εκδίδει σε κάποιο από τα Κράτη που αναφέρονται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού.

3. Η Σύμβαση αυτή δεν αποκλείει οποιαδήποτε ποινική δικαιοδοσία που ασκείται σύμφωνα με την εσωτερική νομοθεσία.

ΑΡΘΡΟ 6

1. Ευθύς ως ικανοποιηθεί ότι οι περιστάσεις το δικαιολογούν, οποιοδήποτε Κράτος Μέρος στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο υποτιθέμενος δράστης προβαίνει, σύμφωνα με τη νομοθεσία του, στη σύλληψη αυτού ή λαμβάνει άλλα μέτρα για εξασφάλιση της παρουσίας του για όση χρονική διάρκεια είναι απαραίτητη για την έναρξη οποιασδήποτε ποινικής δίωξης του ή για την κίνηση οποιασδήποτε διαδικασίας εκδόσεώς του. Το Κράτος Μέρος αυτό οφείλει αμέσως να προβεί σε προκαταρκτική έρευνα των γεγονότων.

2. Η κράτηση ή τα άλλα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού πρέπει να γνωστοποιούνται χωρίς καθυστέρηση απευθείας ή μέσω του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών:

- (α) στο Κράτος όπου διαπράχθηκε το αδίκημα·
- (β) στο Κράτος το οποίο υπήρξε αντικείμενο εξαναγκασμού ή απόπειρας εξαναγκασμού·
- (γ) στο Κράτος του οποίου την υπηκοότητα έχει το φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο υπήρξε αντικείμενο εξαναγκασμού ή απόπειρας εξαναγκασμού·
- (δ) στο Κράτος του οποίου την υπηκοότητα έχει ο όμηρος ή στην επικράτεια του οποίου αυτός έχει την συνήθη διαμονή του·
- (ε) στο Κράτος του οποίου την υπηκοότητα έχει ο υποτιθέμενος δράστης ή στην επικράτεια του οποίου αυτός έχει τη συνήθη διαμονή του·
- (στ) στο διεθνή διακυβερνητικό οργανισμό ο οποίος υπήρξε αντικείμενο εξαναγκασμού ή απόπειρας εξαναγκασμού·
- (ζ) ο' όλα τα άλλα ενδιαφερόμενα Κράτη.

3. Κάθε πρόσωπο εναντίον του οποίου λαμβάνονται τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 έχει το δικαίωμα:

- (α) να επικοινωνήσει χωρίς καθυστέρηση με τον πλησιέστερο αρμόδιο εκπρόσωπο του Κράτους του οποίου έχει την υπηκοότητα ή το οποίον άλλως πως δικαιούται να εξασφαλίζει την επικοινωνία αυτή ή, εάν το πρόσωπο αυτό είναι άπατρι, με τον εκπρόσωπο του Κράτους στην επικράτεια του οποίου ο άπατρις έχει τη συνήθη διαμονή του·
- (β) να δέχεται την επίσκεψη εκπροσώπου του πιο πάνω Κράτους.

4. Τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παράγραφο 3 του άρθρου αυτού πρέπει να ασκούνται σύμφωνα με τους νόμους και κανονισμούς του Κράτους στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται ο υποτιθέμενος δράστης, με την επιφύλαξη, όμως, ότι οι νόμοι και κανονισμοί αυτοί πρέπει να επιτρέπουν την πλήρη υλοποίηση των σκοπών για τους οποίους προορίζονται τα παρεχόμενα δυνάμει της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού δικαιώματα.

5. Οι διατάξεις των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου αυτού καθόλου δεν θίγουν το δικαίωμα οποιουδήποτε Κράτους Μέρους, το οποίο διεκδικεί δικαιοδοσία σύμφωνα με την παράγραφο (1)γ του άρθρου 5, να καλέσει τη Διεθνή Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού να επικοινωνήσει με τον υποτιθέμενο δράστη και να τον επισκεφθεί.

6. Το Κράτος το οποίο προβαίνει στην προκαταρκτική έρευνα που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού ανακοινώνει αμέσως τα πορίσματα του στα Κράτη ή στον οργανισμό που αναφέρονται στην παράγραφο 2 του άρθρου αυτού και δηλώνει κατά πόσο προτίθεται να ασκήσει την δικαιοδοσία του.

ΑΡΘΡΟ 7

Το Κράτος Μέρος όπου ο υποτιθέμενος δράστης διώκεται οφείλει, σύμφωνα με τους νόμους αυτού, να ανακοινώσει το τελικό αποτέλεσμα της διαδικασίας στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος θέλει διαβιβάσει την πληροφορία στα άλλα ενδιαφερόμενα Κράτη και στους ενδιαφερόμενους διεθνείς διακυβερνητικούς οργανισμούς.

ΑΡΘΡΟ 8

1. Το Κράτος Μέρος στην επικράτεια του οποίου ανακαλύπτεται ο υποτιθέμενος δράστης υποχρεούται, εφ' όσον δεν προβαίνει στην έκδοσή του να υποβάλει την υπόθεση, χωρίς οποιαδήποτε εξαίρεση και ανεξάρτητα αν το αδίκημα διαπράχθηκε ή όχι στην επικράτεια του, στις αρμόδιες αρχές του για το σκοπό ποινικής δίωξης του σύμφωνα με τη νενομισμένη στο Κράτος αυτό διαδικασία. Οι αρχές αυτές λαμβάνουν την απόφασή τους κατά τον ίδιο τρόπο όπως και στην περίπτωση οποιουδήποτε συνηθισμένου αδικήματος σοβαρής μορφής δυνάμει του δικαίου του Κράτους αυτού.

2. Κάθε πρόσωπο εναντίον του οποίου έχει αρχίσει ποινική διαδικασία για οποιοδήποτε από τα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1 απολαύει της εγγυήσεως μιας δίκαιης μεταχείρισης ο' όλα τα στάδια της διαδικασίας, περιλαμβανομένης της απόλαυσης όλων των δικαιωμάτων και εγγυήσεων που προβλέπονται από το δίκαιο του Κράτους στην επικράτεια του οποίου βρίσκεται το πρόσωπο αυτό.

ΑΡΘΡΟ 9

1. Αίτηση για την έκδοση υποτιθέμενου δράστη, σύμφωνα με τη Σύμβαση αυτή, δεν ικανοποιείται αν το Κράτος Μέρος στο οποίο απευθύνεται η αίτηση έχει ουσιαστικούς λόγους να πιστεύει-

(α) ότι η αίτηση για έκδοση αναφορικά με αδίκημα προβλεπόμενο στο άρθρο 1 έχει υποβληθεί με σκοπό τη δίωξη ή την τιμωρία προσώπου λόγω της φυλής, θρησκείας, υπηκοότητας, εθνικής καταγωγής ή των πολιτικών αυτού πεποιθήσεων ή

(β) ότι η θέση του προσώπου αυτού δυνατό να επηρεασθεί δυσμενώς:

(ι) για οποιοδήποτε από τους λόγους που αναφέρονται στην υποπαράγραφο (α) της παραγράφου αυτής, ή

(ιι) για το λόγο ότι δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί επικοινωνία μαζί του από τις αρμόδιες αρχές του Κράτους που έχει δικαίωμα να ασκήσει δικαιώματα προστασίας.

2. Σχετικά με τα αδικήματα όπως καθορίζονται στη Σύμβαση, οι διατάξεις όλων των εφαρμοστέων μεταξύ Κρατών Μερών συνθηκών και συμφωνιών περί εκδόσεως τροποποιούνται ως προς τις μεταξύ των Κρατών Μερών αυτών σχέσεις στην έκταση που αυτές είναι ασυμβίβαστες με τη Σύμβαση αυτή.

ΑΡΘΡΟ 10

1. Τα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1 θεωρούνται ότι περιλαμβάνονται ως εκδόσιμα αδικήματα ο' οποιαδήποτε συνθήκη περί εκδόσεως που ισχύει μεταξύ Κρατών Μερών. Τα Κράτη Μέρος αναλαμβάνουν την υποχρέωση να περιλαμβάνουν τα αδικήματα αυτά ως εκδόσιμα αδικήματα σε κάθε συνθήκη περί εκδόσεως που πρόκειται να συνομολογήσουν μεταξύ τους.

2. Αν ένα Κράτος Μέρος, το οποίο εξαρτά την έκδοση από την ύπαρξη σχετικής συνθήκης, παραλάβει αίτηση για έκδοση που υποβλήθηκε από ένα άλλο Κράτος Μέρος με το οποίο δεν έχει συνομολογήσει συνθήκη περί εκδόσεως, το Κράτος προς το οποίο υποβάλλεται η αίτηση έχει την ευχέρεια να θεωρήσει τη Σύμβαση αυτή ως αποτελούσα την νομική βάση της έκδοσης αναφορικά με τα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1. Η έκδοση υπόκειται εις τους άλλους όρους που προβλέπονται από το δίκαιο του Κράτους στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση.

3. Κράτη Μέρη, τα οποία δεν εξαρτούν την έκδοση από την ύπαρξη σχετικής συνθήκης, αναγνωρίζουν τα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1 ως εκδόσιμα αδικήματα εις τας μεταξύ τους σχέσεις κάτω από τους όρους που προβλέπονται στο δίκαιο του Κράτους στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση.

4. Τα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1 θεωρούνται για τους σκοπούς έκδοσης μεταξύ Κρατών Μερών, ως αν είχαν διαπραχθεί τόσο στον τόπο της εκτέλεσης τους όσο και στις επικράτειες των Κρατών που απαιτείται να επιβάλουν τη δικαιοδοσία τους σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 5.

ΑΡΘΡΟ 11

1. Τα Κράτη Μέρη οφείλουν να παρέχουν μεταξύ τους την μεγαλύτερη δυνατή βοήθεια αναφορικά με ποινικές διαδικασίες κινούμενες αναφορικά με τα αδικήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1, περιλαμβανομένης της παροχής όλων των αποδεικτικών στοιχείων που διαθέτουν και τα οποία είναι απαραίτητα για τις διαδικασίες.

2. Οι διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού δεν επηρεάζουν τις υποχρεώσεις τις σχετικές με την αμοιβαία δικαστική συνδρομή που ενσωματώθηκαν ο' οποιαδήποτε άλλη συνθήκη.

ΑΡΘΡΟ 12

Στην έκταση που οι Συμβάσεις της Γενεύης του 1949 για την προστασία θυμάτων του πολέμου ή τα Πρόσθετα Πρωτόκολλα των Συμβάσεων αυτών είναι εφαρμόσιμα σε μια ιδιαίτερη πράξη ομηροληψίας και στην έκταση που τα Κράτη Μέρη της Σύμβασης αυτής είναι υποχρεωμένα δυνάμει των εν λόγω συμβάσεων να διώξουν ή να παραδώσουν τον δράστη ομηροληψίας, η Σύμβαση αυτή δεν τυγχάνει εφαρμογής σε πράξη ομηροληψίας που διαπράττεται κατά τη διάρκεια ενόπλων συρράξεων όπως αυτές ορίζονται στις Συμβάσεις της Γενεύης του 1949 και στα σχετικά Πρωτόκολλα αυτών, συμπεριλαμβανομένων και των ενόπλων συρράξεων που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 4, του Πρόσθετου Πρωτοκόλλου I του 1977, στις οποίες λαοί αγωνίζονται εναντίον της αποικιοκρατίας και της ξένης κατοχής και εναντίον ρατσιστικών καθεστώτων ασκώντας το δικαίωμα αυτοδιάθεσής τους, όπως αυτό περιέχεται στο Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και στη Διακήρυξη των Αρχών του Διεθνούς Δικαίου για τις Φιλικές Σχέσεις και Συνεργασίας μεταξύ Κρατών σύμφωνα με το Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.

ΑΡΘΡΟ 13

Η Σύμβαση αυτή δεν τυγχάνει εφαρμογής όταν το αδίκημα διαπράττεται στην επικράτεια ενός και μόνου Κράτους, ο όμηρος και ο υποτιθέμενος δράστης είναι υπήκοοι του Κράτους αυτού και ο υποτιθέμενος δράστης ανακαλύπτεται στην επικράτεια του Κράτους αυτού.

ΑΡΘΡΟ 14

Καμιά διάταξη της Σύμβασης αυτής δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως δικαιολογούσα την παραβίαση της εδαφικής ακεραιότητας ή της πολιτικής ανεξαρτησίας ενός Κράτους κατά παράβαση του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.

ΑΡΘΡΟ 15

Οι διατάξεις της Σύμβασης αυτής δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των Συνθηκών περί Κούλου, που ισχύουν κατά την ημερομηνία της υιοθέτησης της Σύμβασης αυτής, όσον αφορά εις τις σχέσεις μεταξύ των Κρατών που είναι συμβαλλόμενα μέρη στις συνθήκες αυτές· αλλά ένα Κράτος Μέρος της Σύμβασης αυτής δεν μπορεί να επικαλεσθεί τις εν λόγω Συνθήκες έναντι ενός άλλου Κράτους Μέρους της Σύμβασης αυτής το οποίο δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος στις εν λόγω Συνθήκες.

ΑΡΘΡΟ 16

1. Κάθε διαφορά μεταξύ δύο ή περισσότερων Κρατών μερών, που αφορά στην ερμηνεία ή την εφαρμογή της Σύμβασης αυτής και που δεν διευθετείται μέσω διαπραγματεύσεων, υποβάλλεται σε διαιτησία κατόπιν αίτησης ενός απ' αυτά. Αν μέσα σε έξι μήνες από την ημερομηνία της αίτησης για διαιτησία τα μέρη αδυνατούν να συμφωνήσουν για την οργάνωση της διαιτησίας, ένα οποιοδήποτε από τα μέρη αυτά μπορεί να υποβάλει τη διαφορά στο Διεθνές Δικαστήριο της Δικαιοσύνης κατόπιν αίτησής του σύμφωνα με το Καταστατικό του Δικαστηρίου.

2. Κάθε Κράτος μπορεί, κατά το χρόνο της υπογραφής ή της επικύρωσης της Σύμβασης αυτής ή της προσχώρησης σ' αυτή, να δηλώσει ότι δεν θεωρεί τον εαυτό του δεσμευμένο από την παράγραφο 1 του άρθρου αυτού. Τα άλλα Κράτη Μέρη δεν θα δεσμεύονται από την παράγραφο 1 του άρθρου αυτού έναντι οποιουδήποτε Κράτους Μέρους που έχει προβεί σε τέτοια επιφύλαξη.

3. Κάθε Κράτος Μέρος, που έχει προβεί σε επιφύλαξη σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, μπορεί οποτεδήποτε να ανακαλέσει την επιφύλαξη αυτή με γνωστοποίησή του που απευθύνεται στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

ΑΡΘΡΟ 17

1. Η Σύμβαση αυτή είναι ανοικτή για υπογραφή από όλα τα Κράτη μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1980 στην Έδρα των Ηνωμένων Εθνών που βρίσκεται στη Νέα Υόρκη.

2. Η Σύμβαση αυτή υπόκειται σε επικύρωση. Τα έγγραφα επικύρωσης κατατίθενται στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

3. Η Σύμβαση αυτή είναι ανοικτή για προσχώρηση απ' οποιοδήποτε Κράτος. Τα έγγραφα προσχώρησης κατατίθενται στον Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

ΑΡΘΡΟ 18

1. Η Σύμβαση αυτή αρχίζει να ισχύει την τριακοστή ημέρα μετά από την ημερομηνία κατάθεσης στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών του εικοστού δευτέρου εγγράφου επικύρωσης ή προσχώρησης.

2. Για κάθε Κράτος που επικυρώνει ή προσχωρεί στη Σύμβαση αυτή μετά την κατάθεση του εικοστού δευτέρου εγγράφου επικύρωσης ή προσχώρησης, η Σύμβαση αρχίζει να ισχύει την τριακοστή ημέρα μετά από την κατάθεση από το Κράτος αυτό του δικού του εγγράφου επικύρωσης ή προσχώρησης.

ΑΡΘΡΟ 19

1. Κάθε Κράτος Μέρος μπορεί να καταγγείλει τη Σύμβαση αυτή με γραπτή γνωστοποίηση απευθυνόμενη στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

2. Η καταγγελία αρχίζει να ισχύει ένα έτος μετά την ημερομηνία παραλαβής της γνωστοποίησης από το Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών.

ΑΡΘΡΟ 20

Το πρωτότυπο της Σύμβασης αυτής, του οποίου το Αγγλικό, Αραβικό, Γαλλικό, Ισπανικό, Κινεζικό και Ρωσικό κείμενο είναι εξίσου αυθεντικό, θέλει κατατεθεί στο Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, ο οποίος θέλει αποστείλει πιστοποιημένα αντίγραφα αυτού σε όλα τα Κράτη.

ΣΕ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΠΙΟ ΠΑΝΩ, οι υπογεγραμμένοι προσηκόντως εξουσιοδοτημένοι από τις αντίστοιχες Κυβερνήσεις τους, έχουν υπογράψει τη Σύμβαση αυτή, η οποία αναίχθηκε για υπογραφή στη Νέα Υόρκη στις 18 Δεκεμβρίου 1979.